

Bibliaóra 2020. 03. 24.

Fohász: Lelkünk az Urat várja, Ő a mi segítségünk és pajzsunk. (Zs 33,20)

Kezdő ének: 37. zsoltár - Ne bosszankodjál a gonosztevőkre...

Bevezető imádság:

Mennyei Atyánk az Úr Jézus Krisztus által! Hálaadással köszönjük, hogy írott igédet kezünkbe vehetjük. Köszönjük a lelki közösséget, és azt, hogy magános csendességünkben sem vagyunk egyedül, hanem a belső szoba áldásaival akarsz megajándékozni. Áldunk azért, hogy különféle módon formálsz, nevelsz, igazgatód életünket a mostani időben is.

Megvalljuk, sok minden miatt bosszankodunk, nehezen viseljük el egymást, vagy ha dolgaink nem úgy alakulnak, ahogy szeretnénk volna. Bocsásd meg ingerültségünket, türelmetlenségünket, önzésünket. Nem tudjuk olyan csendes szívvel fogadni és viselni életünk próbáit, ahogyan az tőlünk elvárható lenne, könnyen kiborulunk, másokat okolunk, sok mindent megkérdőjelezünk. Emelj föl elesettségünkből!

Kérünk, ajándékozz meg igéd üzenetének megértésével. Gazdagítson minket mindaz, amit élénk társz, add, hogy tudjuk megélni, s általa a Te világosságodat, hatalmat láttatni a körülöttünk levőkkel is. Így kérünk, közeledben most is újuljon szívünk, vidámodjék lelkünk, fényesedjék arcunk. Szentlelked által emelj fel és tölts be önmagaddal. Az Úr Jézus Krisztus nevében kérünk, hallgass meg minket. *Ámen*

Példabeszédek könyve 24. rész

Kedves Testvéreim, Isten ígéje a Példabeszédek könyvében ma is olyan tanácsokat, útmutatásokat tár elénk, amelyek aktuálisak és üzenetet hordoznak a mai ember számára is, ugyan úgy, mint évszázadokkal ezelőtt. Az általános bölcs megállapításokon túl azonban arra biztat, hogy ne a világ sablonjai szerint éljünk, ne azt nézzük, ami emberileg jó és célravezető, hanem ragaszkodjunk Isten ígéjéhez. A Vele való kapcsolatot keressük, a Neki tetsző életformát válasszuk. Mert az Ő áldása akkor lesz a miénk, és az többet ér minden múltó sikernél vagy gazdagságnál. Tekintsük át tehát a mai rész egyes verseit.

1 Ne irigyeld a rossz embereket, és ne kívánj velük lenni! 2 Mert pusztításon töpreng a szívük, és bántó, amit beszél az ajkuk.

Éppen ennek kapcsán lett kezdő énekünk a 37. zsoltár (ajánlom figyelmesen elolvasni akár a bibliai, akár az énekeskönyvi szöveget!). Bizony balgaság azokat irigyelni - és egyáltalán bárkit is - akiknek a jelleme, magatartása, egész lénye kétes vagy romlott. Még velük lenni sem tanácsos, hiszen az emberre hatással van a környezete, a társaság, amellyel kapcsolatot tart. A rossz ember az, aki a rosszra adta, a rossznak adta át magát; szíve, ajka egyaránt erről vall. Azzal pedig, amit tervez és cselekszik, nem épít, hanem pusztít, rombol, bánt és árt. Milyen nagy kísértés mégis, hogy hányszor szinte észrevétlenül csatlakozunk a bántó, rosszindulatú, ítélkező

beszédéhez, nem is gondolva, hogy ezzel magunk is rombolunk, pusztítunk. Ezzel szemben viszont:

3 Bölcsesség építi a házat, értelem szilárdítja meg, 4 és ismeret tölti meg a szobákat mindenféle drága és kedves értékkel.

Vagyis az építés, tehát az élet, a jövő munkálása az, ami értéket jelent, amire érdemes összpontosítani és törekedni. Bölcsesség által, istenfélelem, az Ő igéjének, kijelentett akarátának a vezetése alatt lehet maradandót és értékeset munkálni.

5 A bölcs férfi erős, és a tudós ember nagy erejű.

A bölcsesség, tudás, ismeret értékéről, erejéről vall ez a vers. Sokkal értékesebb ez a fizikai erőnél. Ugyanis az önmagában, értelem, józanság és bölcsesség híján balga dolgokra lehet képes.

6 Megfontoltság kell a háborúhoz, és segítséget jelent a sok tanácsadó.

A Példabeszédek könyve több helyen is említi ezt a gondolatot, de jól ismerjük az Úr Jézus intelmét is, hogy mérje fel előbb a lehetőségeit valaki, mielőtt valamire vállalkozik, akkor is, ha Őt akarja követni. Megfontolni, számot vetni a feladatokkal, lehetőségekkel azonban olykor nem is tud egyedül az ember - különösen, ha nem csak ő érintett a döntésben. A tanácsadók segítséget jelenthetnek, mert „*tanácskozás során születik a jó terv*“(Péld 20,18). Tudjuk azonban, az sem mindegy, hogy kihez fordulunk tanácsért. Ahhoz, aki azt mondja, amit hallani szeretnénk, vagy aki azt mondja, amit hallanunk kell.

7 Magas a bolondnak a bölcsesség: ne nyissa ki száját a kapuban! 8 Aki gonosz tettet tervez, azt alattomos embernek hívják. 9 Az alattomos bolondság vétek, és utálják az emberek a csúfolódót.

A „Ha hallgattál volna, bölcs maradtál volna“ mondás igazságát látjuk ebben a versben. A (város)kapu az a hely volt, ahol a közösség választott előljárói közérdekű rendeleteket, törvényeket hirdettek ki, ítéletet hoztak. Aligha került erre a helyre ostoba beszédű ember. Itt bizony jobb hallgatni, mint bolond módra beszélni. De a hallgatáshoz is bölcsesség kell! Az embert sokszor éppen a beszédéből lehet megismerni vagy megítélni. Amihez nem értünk, ahhoz inkább ne szóljunk hozzá. Mennyi helytelen, fölösleges, minket megszégyenítő szó hagyja el ajkunkat!

10 A nyomorúság idején kiderül, hogy erős-e az, aki annak mondja magát.

Igen, a nyomorúság ideje mindig a hit próbája. Isten előhossa, hogy mi van a szívben. Magunk is tapasztaljuk, hogy könnyen kimondjuk: Istenben bízom, Őrá bízom a dolgaimat - de amikor jön a megpróbáltatás, nem is olyan könnyű ezt megélni. Milyen könnyen tudunk pánikba esni, elkeseredni, aggódni, fűhöz-fához kapkodni. Hova lesz a bizakodás, az erő hangoztatása? De jó, ha ez kiderül, ha nem csapjuk be magunkat és nem álltatunk másokat. Sőt, ha felismerjük a hiányt és tudunk az Úrhoz fordulni, akinek az ereje által lehetünk erősek! Még arra is, hogy odaálljunk azok mellé, akiket senki nem mer védelmezni.

11 Mentse meg azokat, akiket halálra visznek, és ne fordulj el azoktól, akiket a veszthelyre hurcolnak! 12 Ha azt mondanád, hogy erről nem tudunk, az, aki a szíveket vizsgálja, beléd lát, és aki lelkedet őrzi, ismer; ő megfizet az embernek cselekedete szerint.

Megrendítően mély üzenete van ennek az igének. Bátorít odaállni azok mellé, akiknek életét veszik, anélkül, hogy itt tudnánk ennek az okát. Feltehetően nem jogos ítélet alapján történő kivégzésről, hanem valamilyen más erőszakról, meghurcoltatásról van itt szó. Odaállni az olyan mellé, aki kivégzésre megy, azzal a veszéllyel jár, hogy bajom lesz ebből, engem is hozzá csatolnak... Elég a tanítványokra gondolnunk: amikor Jézust elfogták, valamennyien szétszéledtek, elmenekültek, mert féltek, hogy hasonló sorsra jutnak. Bizony, még részvétet, együttérzést is kockázatos olykor kimutatni az ilyen esetekben. Igénk mégis arra biztat, hogy ne a hátunkat mutassuk annak, akitől mindenki elfordult. Ne keressünk kifogást, magyarázatokat, hogy ez miért nem lehetséges. Adni a tudatlant Isten előtt nem lehet, mert Ő ismeri és vizsgálja a szíveket. Nincs helye kifogásnak. De megfizet mindenkinek a cselekedete szerint, vagyis van következménye a odaállásnak, és van az elfordulásnak is. Jób annak idején, amikor barátai okokat, vádakat kerestek ellene, vajon miért érték őt a csapások, egy ilyen vitában így beszél magáról: *„Mert megmentettem a segítségért kiáltó nincstelent és az árvoát, akinek nem volt támasza. Az elhagyatott áldása szállt rám, és az özvegy szívét felvidítottam.”* (29,12-13)

13 Egyél, fiam, mézet, mert jó, és a lépes méz édes az inyednek. 14 Tudd meg hát, hogy ilyen a bölcsesség a lelkednek: ha megtalálsz, van jövendőd, és reménységed nem semmisül meg.

A bölcsesség édes és tápláló az emberi lélek számára. Mint a lépes méz, amely felüdítette Jonatánnak nemcsak lelkét, de testét is, amikor kimerítő harc után *„kinyújtotta a kezében levő botot, és belemártotta a végét a lépes mézbe, kezével a szájához emelte, és mindjárt felragyogott a szeme”* (1Sám 14,27). Ilyen üdítő, tápláló az istenfélelem (a bölcsesség kezdete az Úrnak félelme!), az Úrral való közösség is. Jövőt, reménységet mutat. Ő arra biztat: *„Egyél fiam, mert jó. Élj vele, találd meg és ragaszkodj hozzá”*. Bárcsak így tudnánk áldással élni az igével!

15 Ne ólálkodj, te bűnös, az igaz lakóhelyénél, ne pusztítsd el nyugvóhelyét! 16 Mert ha hétszer elesik is az igaz, mégis fölkel, de a bűnösök elbuknak a bajban.

Hirtelen egy veszélyhelyzet van előttünk. Isten gyermeke veszélyben van, ólálkodnak ellene, biztonságára, életére törnek. Megtörténhet ilyesmi? Nincs ebben valami ellentmondás? Nincs. Az istenfélő ember is kerülhet veszélybe, élete ki van téve különféle támadásoknak. Vétkezhet, megszegyenülhet, el is eshet, meg is sérülhet, úgy is tűnhet, hogy fel sem kel többé. Sokan ujjonganának, ha ez így lenne. De mégsem lesz így, mert az istenfélőnek van támasza. *„Hogyha elbotolnék, van, ki felelem...”* mondja egy ének. Az elbukás, vétkezés nagyon lenyom. Magam nem is tudok feltápaszkodni, saját erőm nem elég hozzá, talán elcsüggedek, fel is adnám - de mégis fölkelhetek, mert van, aki fölelem. Aki lábra állít, megerősít és továbbvezet. Nekünk van Jézusunk, aki azért jött, hogy abból a mélységből, ahova zuhantunk, kiemeljen, megbocsásson, talpra állítson és kézen fogva útnak indítson az Ő útján. Meg is tud tartani, hogy el ne essek, ha Őrá figyelek. *„Az Úr irányítja annak az embernek a lépteit, akinek az útja tetszik neki. Ha elesik is, nem marad fekvő, mert az Úr kézen fogja.”* (Zs 37,23-24) Olyan szépen vall erről Mikeás próféta: *„Ne örülj bajomnak,*

ellenségem, mert ha elestem is, fölkelek, ha sötétségben lakom is, az Úr az én világosságom.”
(7,8) Alázatban tart-e ez a törődés? El ne bizakodjam. Amikor az esik el, aki talán az én botlásom felett is ujjong, én ne tegyek így:

17 Ha elesik ellenséged, ne örülj, és ha elbukik, ne vigadjon a szíved, 18 mert az Úr meglátja, rosszallja, és elfordítja haragját róla. 19 Ne haragudj a gonosztevőkre, ne irigyeld a bűnösöket! (ld. 1.v.) 20 Mert nincs jövője a gonosznak, a bűnösök mécsese kialszik.

Már az ószövetség is arra int, hogy a bosszút Istenre kell bízni. Az újszövetség korában pedig különösen nincs helye a kárörömnnek. Még akkor sem, ha emberi megítélés szerint „megérdemelte” ami történt. Ne akarjak szigorúbb lenni Istennél, lám Ő kész elfordítani a vétkesről haragját. Nem bízta ránk az ítéletet, nem nekünk kell az Ő haragját képviselnünk. Ahogyan már az 1. vers is intett, ne irigyeljük azokat, akik gonoszságban járnak, mert a gonoszságnak nincs jövője, az nem az élet hordozója.

21 Fiam, féld az Urat és a királyt, és felforgatók közé ne keveredj! 22 Mert hirtelen támad rájuk a veszedelem, és ki tudja: kettőjüktől milyen pusztulás jön?

Ez az intelem az istenfélelmet a hatóság iránti tiszteletre is kiterjeszti. Pál apostol ezt így írja Rómába: „Minden lélek engedelmeskedjék a felettes hatalmaknak, mert nincs hatalom mástól, mint Istentől, ami hatalom pedig van, Istentől rendeltetett. Aki tehát nem engedelmeskedik a hatalomnak, az Isten rendelkezésével fordul szembe“(13,1-2). A felforgatók pedig azok, akik ezt semmibe veszik. Aki Isten rendje szerint a maguk akaratát, döntéseit (végső soron hatalmát) akarják érvényesíteni. *Felforgatók közé ne keveredj* - Nemcsak a király, de Isten is elszámoltatja azt, aki az ő rendjét felforgatja, akaratát nem fogadja el. Kettőjüktől - az Úrtól és a királytól - jöhet a pusztulás...

23 Ezek is a bölcsék mondásai: Ne jó a személyválogatás a törvénykezésben. 24 Aki igaznak mondja a bűnöst, azt átkozzák a népek, és kárhoztatják a nemzetek. 25 De akik igazságot szolgáltatnak: jó dolguk lesz, és gazdag áldás száll rájuk. 26 Ajkakat csókol az, aki helyes választ ad.

Sokszor visszatérő igazság a Példabeszédek könyvében, hogy Isten nem tűri a személyválogatást különösen az igazságszolgáltatásban, az ítélezésben. Bizonyára abban a korban is nagy kísértés volt a hatalommal való visszaélés, a részrehajló, egyéni elbírálás alapján történő törvénykezés. Áldás arra száll, akinek az ítélete Isten előtt igaz.

27 Lásd el kinti tennivalódat, és végezd el mezei munkádat, azután építsd házádat!

Nem bölcs, aki a házépítéssel kezdi, de nem biztosítja a benne való élet fenntartásának a körülményeit. Először a feltételeket kell megteremteni ahhoz, hogy a továbblépés valóban előrehaladás is legyen. Ez a mondás arra utal, hogy mindennek megvan az ideje, ezzel együtt a sorrendje is. Jó, ha tudunk erre figyelni, és a feladatainkat ennek jegyében végezzük.

28 Ne tanúskodj ok nélkül felebarátod ellen: miért szednéd rá beszédeddel? 29 Ne mondd: Ahogy ő bánt velem, én is úgy bánok vele, megfizetek mindenkinek cselekedete szerint!

A hamis tanúzást Isten törvénye tiltja (9. parancsolat). Ez vonatkozik a hazugságra, pletykára, rágalomra, ítélezésre - amiket ok nélkül (anélkül, hogy erre

pl. bíróság felszólított volna) kimondunk. Ne tegyük, még akkor sem, ha talán az illető részéről ilyet tapasztaltunk. Legyünk szabadok attól, hogy vissza akarjuk neki fizetni. Milyen gyakran alkalmazzuk a „kölcsonkenyér visszajár“ elvét. Ez nem biblikus, Isten előtt az ilyen érvelés nem áll meg. Sőt, Ő arra tanít: „*Ne győzzön le téged a rossz, hanem te győzd le a jóval a rosszat.* (Róma 12,21)

30 Elmentem a lusta ember földje mellett, és az esztelen ember szőlője mellett, 31 és láttam, hogy egészen fölverte a gaz, színét elfedte a gyom, és kőkerítése összedőlt. 32 Amikor ezt láttam, elgondolkoztam, elnéztem, és ezt az okulást szereztem: 33 Még egy kis alvás, egy kis szunnyadás, összetett kézzel fekvés: 34 így tör rád a szegénység, mint az útonálló, és a szűkölködés, mint egy fegyveres ember.

Az utolsó versek a lustaságtól óvnak és szorgalomra biztatnak. A lustaság esztelenség, még ha nem is „Mátyás király három lustája“ mintájára van jelen az ember életében. Íme, elég csak elmulasztani a megfelelő időt. Egy kicsit kitolni, elodázni, aztán az egyik odázgatás maga után vonja a másikat. Egy kis alvás, egy kis szunnyadás, egy kis kézösszetevés, és még egy kicsi - és sok kicsi sokra megy! Milyen apróság, mekkora következménnyel!

Lukács evangéliuma 19,1-10

1 Ezután Jézus Jerikóba ért, és áthaladt rajta. 2 Élt ott egy Zákeus nevű gazdag ember, aki fővámszedő volt. 3 Szerette volna látni, hogy ki az a Jézus, de kis termetű lévén, nem láthatta a sokaságtól. 4 Ezért előrefutott, és felmászott egy vadfügefára, hogy lássa őt, mert arra kellett elmennie. 5 Amikor Jézus odaért, felnézett, és így szólt hozzá: Zákeus, jöjj le hamar, mert ma a te házában kell megszállnom. 6 Ekkor sietve lejött, és örömmel befogadta. 7 Akik ezt látták, mindnyájan zúgolódtak, és így szóltak: Bűnös embernél szállt meg. 8 Zákeus pedig odaállt az Úr elé, és ezt mondta: Uram, íme, vagyonom felét a szegényeknek adom, és ha valakitől valamit törvénytelenül vettem el, a négyszeresét adom vissza annak. 2Móz 22,24 9 Jézus így felelt neki: Ma lett üdvössége ennek a háznak, mivelhogy ő is Ábrahám fia. 10 Mert az Emberfia azért jött, hogy megkeresse és megtartsa az elveszettet. Ez 34,16

Az Úr Jézus Jeruzsálem felé tart, tudja, mi vár ott rá. Áthalad zavartalanul Jerikón, pedig a város nem olyan néptelen, mint mostanság nálunk... sokaság követi és veszi Őt körül. De ez a sokaság nem vágyik Jézusra, az útszéli nézőket is csak a kíváncsiság vonzza, a látványosságot keresik. Pedig ott jár közöttük az Isten Fia, megbocsátó, gyógyító hatalmával és szeretetével. Íme, így is lehet Jézus körül lenni. Szomorú, akinek csak erre van igénye. Nem így vagyunk-e sokszor? De van valaki, aki látni szeretné Őt, akinek a szívében vágy van Jézus után. Pedig ez a szív sok más dologgal van tele: kapzsiság, mohóság, vagyon, hatalmaskodás mások felett - ugyanakkor keserű boldogtalanság, magány tölti be. De most úrrá lett benne a vágy: látni Jézust!

S hogy ez nem csak a tömeg szintjén jelenik meg Zákéusban, az bizonyítja, hogy nem adja fel. Elállják az utat előle, szembesül az emberek érthető elutasításával, de akkor sem vonul el. Hanem keresi a módot, tudnia kell, ki ez a Jézus.

Nézzük előbb azonban, kicsoda Zákéus. Neve azt jelenti: tiszta. Ettől messze van, hiszen vámszedésre adta magát. Mennyire más lehet a név és a valóság! „Az a neved, hogy élsz, pedig halott vagy.” Az idegen hatalom rendjét szolgálja ki honfitársaival szemben. Fővámszedő, sokra vitte. Mint látjuk majd, anyagilag is. A pénz és hatalom, befolyás bűvöletébe került, mondhatjuk így is: áldozata lett. Amitől szabadságot remélt, annak lett a foglya. Emberektől utált, megvetett, tekintély nélkül vagyona ellenére, egy magányos szív. És most vágyik Jézus után, aki közösséget vállalt vámszedőkkel is, sőt tanítványai között is van vámszedő...

Előrefut, felmászik egy vadfügefára - teljesen szokatlan egy felnőtt tekintélyesnek mondott férfitől, Jézust akarja látni, a közelében lenni. Ahogyan Ádám és Éva szégyenét nem tudták a fügefalevelek eltakarni, úgy nem ad rejteket Zákéusnak sem ez a fa. Mert Isten megoldást kínál a bűnre, nem takargatást, leplezést. Ott az Éden kertjében bőrruhát adott az embernek, hogy eltakarja szégyenét, ami egy állat életébe került. Most pedig Jézus tart a keresztre azért, hogy Ő legyen az az áldozati Bárány, akinek a vééréért megoldást, bocsánatot kaphatunk bűneinkre.

Zákéus ezt így nem tudhatja, de a Jézussal való találkozás erre vezeti őt. Ugyanis Jézus megáll a fa alatt, és felnéz rá. Micsoda döbbenetes kép: Lentről néz fel az Isten Fia a fent ülő bűnösre. Mert az ember gögijében ilyen magasra szállt, hogy Neki kellett alászállnia értünk. És megtörténik a találkozás. Jézus az, aki megszólítja, nevéen szólítja a fent ülőt, aki ott rejtőzik, vágyakozó szívvel: *Zákéus, jöjj le hamar, mert ma a te házában kell megszállnom.*

Micsoda nagyszerű hír, hogy Jézus ismer, tud rólam is. „*Ne félj, mert megváltottalak, neveden szólítottak, enyém vagy*” - mondja már Ézsaiás (43,1). Mai Zákéusok, így hallhatjuk mi is, hogy az Úr Jézus a nevünkön szólít, mert betérni szeretne hozzánk. És nincs ennél fontosabb hír Zákéus számára, nem törődik a leplezéssel, az emberek véleményével, felfogta a csodát: Jézus ismer, értékes vagyok a számára, értem, hozzám jött Jerikóba. Nem vet meg, hanem kitüntet a látogatásával.

Milyen megható Zákéus sietsége: *sietve lejött, és örömmel befogadta.* Leszállni a magasból, befogadni, behívni, a főhelyre ültetni Jézust, ennyi elég. És az Ő jelenlétében más megvilágításba kerülnek az eddigiek, átértékelődik az egész élete. Lezárhatja a régit és kezdhet egy újat, másképp, Jézussal. Jézus közelében „magától”, anélkül, hogy ezt valaki mondaná neki, felismeri a bűneit, vétkeit. Megvallja és szakít velük, úgy, hogy eleget tesz Isten törvényének. Nem keres kibúvót, nem magyarázkodik, hanem rendezést és kártérítést ajánl fel, nem csupán a törvény rendelkezései értelmében, hanem azon felül is. Azon az áron, hogy neki bizonyára semmije sem marad. De most lesz igazán gazdag, mert Jézussal békesség költözi a szívébe, végre megbékélteti őt magával az Isten. Végre igazán Ábrahám fia, már nem csupán származás szerint, hanem hit által. Mekkora öröm ez!

„**Ma** lett üdvössége ennek a háznak” - mondja ki Jézus. „**Ma** a te házában kell megszállnom”. Két „**ma**”. És a kettő szorosán összetartozik. Ahol Jézus lakozást vesz, ott **van** üdvösség, És **van** - nem csupán **lesz, talán, remélem...** Miért jött Jézus? Hogy megkeresse és megtartsa (üdvözítse) az elveszettet. Zákheus elveszett volt mindaddig, amíg nem volt a helyén. De Jézus megkereste, önmagával megajándékozta, Benne nyert Zákheus új életet. Élete első és egyben utolsó találkozási lehetőségekor az Úrral.

Jézus ma is az elveszetteket keresi, ezzel a mentő, nem személyválogató, de a vágyakozót, az elesettet, nyomorultat ismerő szeretettel. Ma is boldogan tér be ahhoz, aki Őt befogja, ma is megváltozhat az Ő jelenléte, szeretete által a Nélküle sivár élet. Megszólít, szeretetére méltat. Ma is lehet meghallani. És engedni, hogy felismerjük a megvallani valókat, jóvátegyük, amit még lehet, levegye rólunk annak terhét, amit már nem lehet jóvátenni. És kezdhessük egy egészen új fejezetét életünknek, gyermekeiként, akiket megtalált és üdvözített. **Ámen**

Imádkozunk:

Úr Jézus Krisztus, köszönjük igéd áldott üzenetét. Köszönjük, hogy ismered azokat, akik téged keresnek, utánad vágyakoznak, és nem hagyod éhezni lelküket. Áldunk azért, hogy ma is keresed az elveszetteket, ma is üdvösséget kínálsz, érkezésedre ma is válaszolni lehet szívünk megnyitásával, személyed befogadásával. S ahova Te betérsz, ott valami egészen új kezdődik: a régiek elmúlnak, s íme, újjá lesz minden.

Mai Zákheusok, magyarázkodva, kifogásokat keresve, vonakodva bár, de hadd halljuk meg hívó szavadat, igényedet az életünkre. S hadd rendeződjön át az életünk. Álljon a feje tetejére, s derüljön ki róla, hogy most van minden végre a helyén. Segíts, hogy felismerjük, megvalljuk és elhagyjuk mindazt, ami nem fér össze a Te személyeddal, s hadd legyen végre Tied az a hely, amelyre egyedül Te vagy méltó. Amint vagyunk, jövünk, s köszönjük, hogy jöhetünk eléd, mivel Te előbb szeretted minket.

Legyen boldog találkozásunk Veled ezekben a nehéz napokban is. S tudjuk imádságban hordozni - így hozzuk eléd ma is - mindazokat, akik fáradoznak, szolgálnak köztünk, értünk, s olykor helyettünk is. Légy az ország felelős irányítóival, az egészségügyi dolgozókkal, orvosokkal, ápolókkal, mentősökkel, s mindazokkal, akik szolgálatukat segítik. Könyörülj a betegeken, családtagjaikon, haldoklókon, gyászolókon. Könyörülj, hogy bűnbánatra, Előtted való meghajlásra, akaratod elfogadására jussunk. Abban a bizonyosságban, hogy „*a szenvedések csak eszközök, hogy átformáljon kezed velük. A forma s mérték hozzám való, Te ismered, hogy nekem mi jó.*” Köszönjük, hogy minden javunkra van. **Ámen**

Mi Atyánk...

Áldás: Légy csendben és várj az Úrra! (Zs 37,7)

Záró ének: 460. dicséret: Amint vagyok, sok bűn alatt, de hallva hívó hangodat...